

Slachtoffer Nieuwjaarsbrand Volendam:

‘IK HAD GEEN PIJN, IK HAD HET ALLEEN MAAR KOUD’

db

Eigenlijk had Monique die avond niet eens veel zin om uit te gaan en met haar vriendinnen nieuwjaarsavond te vieren in het café. Liever bleef ze gezellig thuis gourmetten. Maar ja, wat doe je als iedereen gaat? Dus sprak ze af met de hele groep. Ze hadden twee tafels in café De Hemel gereserveerd en ze gingen er met een grote groep vriendinnen naar toe. Tussendoor ging Monique nog een vriendin ophalen, maar ze kwam terug want ze wilde iedereen een goed nieuwjaar wensen. Ze had er dus ook heel goed niet kunnen zijn toen de kerstversiering vlam vatte..... maar ze was er wel. Het ene moment ziet Monique de jongens aan de bar nog zwaaien met de sterretjes, het volgende moment is er brand en grijpt de vlammenzee haar vol in het gelaat.

ONWERKELIJK

Monique zag de jongens bezig maar schonk er geen aandacht aan. ‘Die jongens waren 20 of zo, daar ga ik niets van zeggen.’ Monique was net een maand 15 en ging nog niet zo heel vaak uit. ‘Ik vond er eigenlijk de hele avond niks aan.’ Toch blijkt het een avond die ze nooit meer zal vergeten. Toen ze weg wilde gaan en haar jas al aan had

haalden haar vriendinnen haar over toch nog even te blijven, dus deed ze haar jas weer uit en ging weer op een kruk zitten. Plotseling riep iemand 'brand!, brand!' en toen ze zich omdraaide om te kijken zag ze een oranje gloed. Alles ging zo snel dat ze er niet zeker van is of ze steeds bij bewustzijn is geweest. 'Ik vond het niet echt extreem warm, maar ik zag van die oranje bubbels als in een film, die kwamen zo op me af.' 'Ik had de hele avond met mijn rug tegen een deurkruk gezeten dus wist ik dat daar een deur was en ik dacht, ik moet hier weg. Achter die deur was een soort opslag en daar ben ik op de grond gaan zitten met het idee, ik droom en lig zodirect weer in mijn eigen bed. Daar ben ik toen weggevallen en ik werd weer wakker op een trap aan de andere kant van de bar, een brandtrap aan de buitenkant van het café. Ik weet niet of ik daar zelf naar toe ben gegaan of hoe ik daar kwam. Er was toen al hulpverlening, maar ik had niet het idee dat ik iets nodig had. Derde graads verbrandingen voel je niet, ten minste, niet meteen. Het enige dat ik dacht was dat ik het koud had.' En koud was het in die nieuwjaarsnacht, met een temperatuur flink onder nul en een dikke laag sneeuw op de Volendamse dijk.

GEEN PIJN

Haar kleding was verbrand, ze had slechts haar broek en wat ondergoed

aan en liep verward rond, ze wist niet waar ze naar toe moest. Toen een brandweerman haar onder een waterstraal zette dacht ze nog steeds alleen maar aan de kou die ze voelde. Toen de brandweerman haar weer losliet, liep ze naar de bar naast De Hemel in de hoop dat het daar warmer zou zijn. Daar kwam ze de zus van een vriendin tegen en die ze vroeg om haar ouders te bellen. Die wisten zo gelukkig snel waar hun dochter was. Intussen werd ze door verschillende mensen met water natgemaakt en belandde ze op een kruk naast een ander slachtoffer. Monique zei niets, maakte geen geluid, terwijl de mensen om haar heen allemaal te keer gingen. Iemand op de kruk naast haar schreeuwde het uit en Monique begreep maar niet wat er aan de hand was. Later blijkt dat het meisje op verbrande billen zat, minder diep verbrand dan Monique maar daardoor op dat moment veel pijnlijker. Toen het op ging vallen dat Monique wel heel erg stil was, werd ze naar een ambulance gebracht. Buiten kwam gelukkig net haar vader aan en die ging met haar mee. In het ziekenhuis in Alkmaar werd de overgebleven kleding weggeknippt en dan wordt Monique in slaap gebracht.

DE 'NIEUWE MENSEN' FABRIEK

Vanuit Alkmaar wordt ze naar Beverwijk overgebracht, waar ze de eerste paar weken in slaap gehouden wordt om de

behandelingen dragelijk te houden. Van de eerste periode na de brand weet ze daardoor niets. Als ze weer langzaam wakker wordt gemaakt heeft ze het gevoel dat ze nog helemaal 'normaal' is, alles is immers aan haar voorbij gegaan. Ze herinnert zich flarden van verbandwisselingen maar weet niet zeker of ze droomde of een beetje bij kennis was. 'Ik had een soort droom waarin ik in een fabriek was waar ze mensen maakten en ik dacht ook dat de artsen daar mij weer helemaal opnieuw aan het maken waren.' Als ze weer langzaam een beetje bijkomt, hoort ze dat ze geen wenkbrauwen meer heeft en dat vindt ze verschrikkelijk. 'Ik dacht toen nog steeds dat ik voor de rest normaal was, dat dát het was en ik heb toen zo gehuild om die wenkbrauwen.'

Op dat moment beseft ze nog steeds niet dat ze zo ernstig verbrand is. En ernstig mag je het noemen, derde tot vierde graads verbrandingen aan haar gezicht, armen en handen, haar rug heeft tweede tot derde graads verbrandingen en haar buik, linker bovenbeen hebben tweede graadsverbrandingen. Ze heeft geen haar meer aan de voorkant van haar hoofd en dus ook geen wenkbrauwen. Pas later op de kinderafdeling begint het besef te komen, en als ze zichzelf voor het eerst weer ziet, vindt ze het niet eens zo heel erg. 'Ik had mijn armen al

'Hier in het dorp kent iedereen wel iemand die bij de brand betrokken was, dus hier zijn we niet vreemd'.

gezien, die waren best gehavend. De ruitjes op mijn armen (*van de getransplanteerde huid, red.*) waren fel paars en veel groter. Toen ik mijn gezicht zag viel dat best mee, de ruitjes zijn daar veel kleiner.' Er volgt een aantal operaties, waarbij huid wordt getransplanteerd vanaf haar benen (een deel van het linker bovenbeen en het rechterbeen dat ongedeerd is gebleven). De schaafwonden op haar benen na de transplantatie kan ze zich nog goed herinneren, die waren heel pijnlijk.

ONDERSTEUNING

Het is niet de eerste keer dat Monique vertelt over de brand die op 1 januari

2001 heel Nederland bezig hield. Ze heeft haar verhaal door de jaren heen al aan allerlei bladen verteld en ze was direct bereid om ook met het NTVW te praten. Als bestuurslid van de Belangenvereniging Slachtoffers Nieuwjaarsbrand Volendam is ze nog regelmatig betrokken bij allerlei activiteiten met en rond de mensen die op een of andere manier bij de brand betrokken waren. Ondanks het feit dat Volendam een hechte gemeenschap is ondersteunt de vereniging ruim acht jaar na de brand de betrokkenen vooral op de achtergrond met verschillende voorkomende zaken als vergoedingen en regelingen maar ook met contacten met de media.

TERUGSLAG

Monique heeft een enorme drive om iets van haar leven te maken. Dat had ze direct na de brand al. In mei ging ze alweer gedeeltelijk naar school, en van blijven zitten was geen sprake. Ze kan zichzelf goed accepteren en pakt in alle opzichten de draad snel op. Het helpt natuurlijk dat ze in haar omgeving niet de enige is. 'Hier in het dorp kent iedereen wel iemand die bij de brand betrokken was, dus hier zijn we niet vreemd'. Maar al die daadkracht blijkt soms toch een beetje te veel van het goede. Ze schuift de verwerking van het drama en haar verminking voor zich uit en dat breekt haar op als ze na de middelbare school naar Delft verhuist voor een studie Industrieel Ontwerpen. Helemaal alleen, zonder de steun van het thuisfront, blijkt niets voor haar. 'Ook als dit niet was gebeurd, was ik er niet geschikt voor geweest hoor', relateert ze, 'iedereen komt daar overal vandaan en laat zijn oude leven achter. Dat is niets voor mij.'

TOEKOMST

Monique ging terug naar Volendam en startte in Alkmaar met de studies Technische Bedrijfskunde en Human Technology, opleidingen die haar gemakkelijk af gingen. Ze is inmiddels klaar en druk op zoek naar een baan. En, niet geheel onbelangrijk, ze heeft een eigen huis gekocht! Trots laat ze de brochure van de makelaar zien. Het is een heerlijk huisje en ze kan niet wachten tot ze de sleutel krijgt. Het leven gaat door, ook na de brand. In ieder geval zeker voor Monique!

